

INSPEKCJA WETERYNARYJNA

ŁÓDZKI WOJEWÓDZKI LEKARZ
WETERYNARII
Roman Owecki

Łódź, dnia *01* lipca 2013 r.

Numer sprawy: WIWZdr.912.1.28.2013

Longin Siemiński
prowadzący działalność
gospodarczą pod firmą
„Longin Aleksy Siemiński
Hotel dla Zwierząt i Ptactwa
Domowego”
Wojtyszki 18, 98-277 Brąszewice

DECYZJA nr 25/2013

Działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Tekst jednolity z 2013 r., poz. 267), cyt. dalej w skrócie jako k.p.a.,

Łódzki Wojewódzki Lekarz Weterynarii, w związku z wniesieniem odwołania od decyzji nr 219 Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 14 maja 2013 r., znak PIW-Kz-4009/3402/04.1/2013,

uchyla zaskarżoną decyzję nr 219 Powiatowego Lekarza Weterynarii w Sieradzu z dnia 14 maja 2013 r. w części dotyczącej terminu usunięcia uchybień i orzeka w tym zakresie, że termin usunięcia uchybień upływa w dniu 19 lipca 2013 r., w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Powiatowy Lekarz Weterynarii w Sieradzu, określany dalej jako „PLW” lub „organ I instancji”, działając na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (tekst jednolity: Dz. U.

z 2008 r. Nr 213, poz. 1342 z późn. zm.), cyt. dalej w skrócie jako „ustawa”, § 2 ust. 1 pkt 5), § 5 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz.U. Nr 158, poz. 1657), cyt. dalej w skrócie jako „Rozporządzenie”, art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Tekst jednolity Dz.U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267), po przeprowadzeniu kontroli w dniu 08 maja 2013 r. w Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego, Wojtyszki 18, 98-277 Brąszewice, w oparciu o protokół kontroli schroniska nr 4/2013 z dnia 08.05.2013 r., nakazał na podstawie decyzji administracyjnej nr 219 z dnia 14 maja 2013 r. wstrzymanie przyjmowania zwierząt do Hotelu dla Zwierząt i Ptactwa Domowego w Wojtyszkach, określanego dalej w skrócie jako „Schronisko”, prowadzonego przez Longina Siemińskiego, określanego dalej jako „Strona” lub „Skarżący”, do czasu usunięcia następujących uchybień:

1. wyodrębnienia pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania karmy z zapewnieniem zachowania łańcucha chłodniczego,
2. zapewnienia wybiegów dla wszystkich psów przebywających w Schronisku,
3. zapewnienia zwierzętom znajdującym się w Schronisku odpowiedniej karmy,
4. wykonywania kwarantanny nowo wprowadzanych zwierząt na terenie obiektu Schroniska w Wojtyszkach,
5. wykonania pomieszczeń na terenie tzw. boksów „X”, zapewniających schronienie przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi.

Termin usunięcia uchybień wyznaczono do dnia 30 czerwca 2013 r.

Decyzja została doręczona Stronie w dniu 15 maja 2013 r.

Strona wniosła odwołanie od decyzji, które wpłynęło do PLW w dniu 23 maja 2013 r., wnosząc w nim o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji,
2. uchylenie decyzji w ramach samokontroli przez organ pierwszej instancji w związku z zaistnieniem przesłanek z art. 132 k.p.a.,
3. ewentualnie o przeprowadzenie w Schronisku kontroli przez organ drugiej instancji w celu weryfikacji zarzutów co do ustaleń faktycznych dokonanych przez PLW w Sieradzu.

Zaskarżonej decyzji Strona zarzuciła:

1. naruszenie § 2 ust.1 pkt 5 Rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt poprzez wadliwe przyjęcie definicji pomieszczenia do przechowywania karmy,
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż UPPZ są przechowywane w Schronisku,
3. naruszenie art. 84 kpa poprzez oparcie decyzji na opinii biegłej Alicji Raczkowskiej i przyznanie jej waloru opinii biegłego w rozumieniu k.p.a.,
4. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż nie wszystkie psy mają dostęp do wybiegów,
5. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż psy są niewłaściwie karmione oraz pominięcie w swoich rozważaniach faktu, iż zwierzęta w schronisku są karmione także suchą, zbilansowaną karmą nabywaną od uprawnionych podmiotów co było potwierdzone okazanymi fakturami,
6. naruszenie Rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia

schronisk dla zwierząt poprzez przyjęcie, iż nakazuje ono odbywać kwarantannę w schronisku.

W związku z faktem nie znalezienia przez PLW podstaw do zastosowania art. 132 k.p.a. i skorzystania przez PLW z instytucji tzw. autokontroli, PLW przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy do ŁWLW.

W dniu 13 czerwca 2013 r. ŁWLW w ramach prowadzonego postępowania wyjaśniającego i dowodowego przeprowadził w Schronisku kontrolę, której wyniki zostały udokumentowane protokołem kontroli podpisanym przez kontrolujących oraz kontrolowanego, czyli Skarżącego, który nie wniósł do protokołu żadnych uwag.

W trakcie ww. kontroli ŁWLW ustalił, co następuje:

1. W trakcie kontroli odbywało się karmienie psów przebywających w Schronisku ubocznymi produktami pochodzenia zwierzęcego kategorii 3, określanymi dalej w skrócie jako „u.p.p.z.”, pochodzącymi z Zakładu Mięsnego „Zbyszko” o weterynaryjnym numerze identyfikacyjnym 10060204. U.p.p.z. kat. 3 zostały przywiezione w pojemnikach, a pracownicy Schroniska przed ich zadaniem psom posypywali u.p.p.z. kat. 3 w pojemnikach niewielką ilością suchego zmielonego chleba, które następnie wykładane były na drewniane podesty umieszczone w sektorach wzdłuż dwóch ścian tych sektorów.
2. Zwierzętom przebywającym w mniejszych boksach karma zadawana była do misek.
3. Okazano pomieszczenia do przechowywania suchej karmy - jedno o powierzchni ok. 13,5 m², w którym znajdowały się worki foliowe z suchą karmą oraz drugie pomieszczenie puste o powierzchni ok. 9 m², wyposażone w klimatyzator.
4. Zgodnie z oświadczeniem Skarżącego psy przebywające w boksach pojedynczych (tzw. „20tki” – 20 boksów w jednym zestawie) wypuszczane są na wybieg na korytarz przed boksami o powierzchni 80 m² i przebywają tam w trakcie sprzątanania boksów. Strona oświadczyła, że posiada na terenie Schroniska ogrodzony plac podając, że jest to wybieg dla psów przebywających w pozostałych boksach, które nie posiadają wybiegów. Wybieg ten jednak nie ma bezpośredniej komunikacji z boksami, W trakcie kontroli nie stwierdzono wykorzystywanie tego wybiegu dla potrzeb zwierząt, co zostało potwierdzone w dokumentacji fotograficznej sporządzonej w czasie kontroli.
5. Na terenie sektorów ogrodzonych betonowym płotem, w których ziemia utwardzona jest żwirem, przebywa od 50 do 100 psów, znajdują się zadaszenia i podesty. Powierzchnia pod zadaszaniem ma 26 m długości i 2 m szerokości. Ogólna powierzchnia każdego z sektorów wynosi ok. 280 m².
6. Co do kwarantanny Skarżący oświadczył, że kwarantanna w zależności od potrzeb odbywa się w Schronisku w Wojtyszkach lub w Gabinetce Weterynaryjnym w Łodzi przy ul. Kosodrzewiny. Decyzja w przedmiocie miejsca kwarantanny danego zwierzęcia uzależniona jest od terenu, z którego odbierane są psy.
7. W trakcie kontroli wskazano sektor składający się z 20 boksów oznakowanych napisem „kwarantanna”, jako pomieszczenia do przeprowadzania kwarantanny.

Organ II instancji, zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, jednakże organ II instancji zmienił osnovę decyzji w części dotyczącej terminu usunięcia uchybień z przyczyn, o których mowa niżej.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia podjętego w decyzji PLW oraz zarzutów zgłoszonych w odwołaniu, podnieść należy, co następuje:

1. Kwestia zapewnienia zwierzętom znajdującym się w Schronisku odpowiedniej karmy oraz właściwego jej przechowywania.

1.1. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt, zgodnie z którym kto utrzymuje zwierzę domowe, ma obowiązek zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody. Z jednej strony należy stwierdzić, że brak jest w ustawie o ochronie zwierząt definicji pojęcia „odpowiednia karma”, pojęcie „odpowiedniej karmy” nie jest zdefiniowane także w innych aktach prawnych.

1.2. Definicję pojęcia „karma” można jednak znaleźć w przepisach Rozporządzenia Komisji (UE) Nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz.U.UE L 54 z dnia 26 lutego 2011 r., s. 1 ze zm.), cyt. dalej w skrócie jako „Rozporządzenie 142/2011”.

Należy oczywiście wskazać, że rozporządzenie to reguluje kwestie związane z produkcją karmy dla zwierząt, ale skoro jego przepisy regulują kwestie związane z wymogami jakościowymi i zasadami oraz warunkami produkcji karmy dla zwierząt, uznać należy, że karma dla zwierząt domowych powinna spełniać określone w nim wymagania.

Zgodnie z pkt 19 Załącznika I do Rozporządzenia 142/2011 "karma dla zwierząt domowych" oznacza pokarm inny niż materiał, o którym mowa w art. 24 ust. 2, wykorzystywany jako pokarm dla zwierząt domowych oraz gryzaki dla psów składające się z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych, które:

a) zawierają materiał kategorii 3 inny niż materiał, o którym mowa w art. 10 lit. n), o) i p) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009; oraz

b) mogą zawierać przywożony materiał kategorii 1 składający się z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego pochodzących od zwierząt, które zostały poddane nielegalnym zabiegom w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) dyrektywy 96/22/WE lub art. 2 lit. b) dyrektywy 96/23/WE;

Zgodnie z pkt 20 Załącznika I do Rozporządzenia 142/2011 "przetworzona karma dla zwierząt domowych" oznacza pokarm dla zwierząt domowych inny niż surowy, który został przetworzony zgodnie z załącznikiem XIII rozdział II pkt 3.

Zgodnie z pkt 21 Załącznika I do Rozporządzenia 142/2011 "surowa karma dla zwierząt domowych" oznacza pokarm dla zwierząt domowych zawierający materiał kategorii 3, którego nie poddano żadnemu innemu procesowi konserwacji niż schłodzenie lub zamrożenie.

Jak wynika z powyższych definicji pojęć "karma dla zwierząt domowych", "przetworzona karma dla zwierząt domowych" oraz "surowa karma dla zwierząt domowych", z całą mocą podkreślić należy, że w przypadku karmy dla zwierząt domowych, a w przypadku psów z takimi zwierzętami mamy do czynienia, chodzi o taki produkt, która zawiera, ale nie składa się wyłącznie z u.p.p.z. kategorii 3.

- 1.3. Zdaniem organu II instancji, mając na uwadze także wskazane wyżej definicje, odpowiednia karma w rozumieniu art. 9 ustawy o ochronie zwierząt, to produkt zbilansowany pod względem ilościowym i jakościowym dopasowany do potrzeb zwierząt.

Skarżący przedłożył w trakcie postępowania kontrolnego prowadzonego przez organ I instancji dokument zatytułowany „Procedura karmienia”, datowany na dzień 8 maja 2013 r. Z dokumentu tego nie wynika jednak w jaki sposób, na jakich zasadach Schronisko bilansuje karmę dla znajdujących się w nim zwierząt.

Co prawda w pkt 13 Procedury karmienia znajduje się stwierdzenie, że podczas drugiego karmienia w danym dniu zwierzęta otrzymują karmę suchą, niemniej jednak nie wskazano w tej procedurze żadnych proporcji w jakich zwierzęta mają być karmione karmą suchą w stosunku do ilości wykorzystywanych do karmienia u.p.p.z. Ponadto z pkt 9 Procedury wynika, że karma sucha stosowana jest tylko w odniesieniu do zwierząt w wieku powyżej 7 lat oraz szczeniaków, co jednoznacznie wskazuje, że większość psów karmy suchej w ogóle nie otrzymuje i nie jest w danym dniu drugi raz karmiona.

Skarżący w odwołaniu podnosi, że w Schronisku stosowana jest dieta BARF. Powszechnie wiadomo, że ważnym elementem diety dla psów są węglowodany zawarte np. w warzywach. Dieta BARF, na którą powołuje się w odwołaniu Skarżący, składa się oprócz u.p.p.z. kategorii 3, czyli surowego mięsa i podrobów także m.in. z 15% zmiksowanych warzyw, z 10% surowych dodatków typu jaja, algi, jogurt, olej rybi, twaróg oraz 5% zmiksowanych owoców.

Skarżący nie przedłożył żadnych dowodów wskazujących na fakt zakupu tego rodzaju produktów, obecności tego rodzaju produktów nie stwierdzono też w trakcie kontroli w Schronisku, co, zdaniem organu II instancji, świadczy o tym, że dieta ta w Schronisku stosowana nie jest. Podnoszone w tym względzie w odwołaniu argumenty uznać więc należy za chybione. Organ II instancji nie podziela więc tego argumentu, gdyż faktycznie psy żywione są w Schronisku prawie wyłącznie zmielonymi u.p.p.z. kat. 3 z dodatkiem minimalnej ilości zmielonego chleba, co zostało stwierdzone w trakcie kontroli w dniu 13 czerwca 2013 r., a także w kontrolach prowadzonych wcześniej przez PLW. Takie żywienie nie może być w ocenie organu II instancji traktowane jako zbilansowane, a w konsekwencji może negatywnie odbić się na stanie zdrowia zwierząt.

Jak podniósł w uzasadnieniu decyzji PLW, powyższą opinię wyraziła także biegła powołana przez NIK lek. wet. Alicja Raczkowska. Psy należy żywić pełnoporcjowymi karmami gotowymi pochodzącymi od zatwierdzonego producenta albo zbilansowaną karmą przygotowywaną we własnym zakresie

w oparciu o opracowane receptury w odpowiednio przygotowanym pomieszczeniu, w której skład mogłyby wchodzić przetworzone u.p.p.z. kat. 3.

W aspekcie podnoszonego przez Skarżącego zarzutu o naruszeniu przez PLW art. 84 k.p.a. poprzez oparcie decyzji PLW na opinii biegłej Alicji Raczkowskiej i przyznania jest waloru opinii biegłego, organ II instancji stoi na stanowisku, że zarzut ten jest zupełnie niezasadny. Zgodnie bowiem z art. 75 § 1 k.p.a. jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Brak jest podstaw do odmówienia wiarygodności opinii sporządzonej na potrzeby postępowania prowadzonego przez NIK.

- 1.4. W kwestii „Procedury karmienia” zwrócić należy ponadto uwagę na następującą kwestię: Jak podniesiono wyżej, w pkt 11 teże Procedury jest mowa o tym, że podczas drugiego karmienia zwierzęta otrzymują karmę suchą.

W trakcie kontroli w Schronisku stwierdzono faktycznie pewne ilości karmy suchej, ale w stosunku do ilości znajdujących się w Schronisku psów, były to ilości śladowe.

Dowodem świadczącym w sposób jednoznaczny o tym, że w Schronisku nie wykorzystuje się karmy suchej dla zwierząt w odpowiedniej ilości są przedłożone przez Skarżącego dokumenty potwierdzające ilość nabytej przez Schronisko karmy suchej i u.p.p.z.

Jak wynika z faktur zakupu i dokumentów handlowych poddanych kontroli, psy w Schronisku karmione są prawie wyłącznie u.p.p.z. kategorii 3. I tak Skarżący zakupił dla psów w kwietniu 2013 r.:

- 523 kg karmy suchej,
- 754,15 kg chleba,
- 76.064 kg u.p.p.z. kat. 3,

natomiast w maju 2013 r.

- 472 kg karmy suchej,
- 111 kg chleba
- 70.372 kg u.p.p.z. kat. 3.

Proste porównanie wskazanych wyżej liczb pozwala na stwierdzenie, że psy w schronisku karmione są w zasadzie wyłącznie u.p.p.z. kat. 3. Trudno bowiem inaczej uznać, jeżeli w miesiącu kwietniu 2013 r. karma sucha i chleb, stanowią 1,68 % u.p.p.z., a w miesiącu maju jest to 0,83 % u.p.p.z. kat. 3. Ponadto zauważyć należy, że karma sucha, jak wskazano wyżej zgodnie z Procedurą podawana jest tylko szczeniakom i zwierzętom w wieku powyżej 7 roku życia.

Według okazanych dokumentów handlowych z kwietnia i maja 2013 r. ilości dostarczanych u.p.p.z. kat. 3 wahają się dziennie od 575 kg do 4698 kg. W dniu kontroli psy przykładowo spożyły 2600 kg u.p.p.z. kat. 3 posypywanych zmielonym chlebem.

Z analizy ww. dokumentów dotyczących zakupów u.p.p.z. kat. 3 wynika znaczne zróżnicowanie ilości w poszczególnych dniach (zestawienie w aktach sprawy). Stwierdzić należy, że przypadku jednego dnia w kwietniu 2013 r. zakupiono tylko 575 kg u.p.p.z. kat. 3, natomiast w innych dniu

zakupiono 4698 kg u.p.p.z. kat. 3. Natomiast w maju 2013 r. wahania dziennych ilości zakupionych u.p.p.z. kat. 3 wynosiły od 1300 kg do 3972 kg. Biorąc pod uwagę fakt, że ilość psów w schronisku w tych miesiącach była stabilna i wynosiła nieco ponad 3200 psów, a także fakt, że psy powinny mieć określoną i stałą, uzależnioną m.in. od masy ciała dzienną dawkę pokarmową takie wahania w ilości spożytych u.p.p.z. kat. 3 są, zdaniem organu II instancji, niedopuszczalne. W trakcie kontroli w Schronisku w dniu 13 czerwca 2013 r. nie przechowywano u.p.p.z. kat. 3. Niemniej jednak w ocenie organu II instancji, tak istotne jak wskazano wyżej rozbieżności w zakupach przez Schronisko u.p.p.z. kat. 3, pomiędzy 575 kg a 4698 kg, uzasadniają przyjęcie, że w Schronisku do przechowywania u.p.p.z. kat. 3 dochodzi. Nie można bowiem uznać za w pełni wiarygodne twierdzeń Skarżącego zawartych w odwołaniu od decyzji PLW, że ilości zamawianych u.p.p.z. uzależnione są od potrzeb zwierząt, kiedy różnica w zamawianych ilościach sięga ponad 800 %. Stąd też nie można podzielić zarzutu sformułowanego w odwołaniu od decyzji, że organ I instancji popełnił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że u.p.p.z. są przechowywane w Schronisku. Przy tak dużych rozbieżnościach należy przyjąć bowiem, że do przechowywania u.p.p.z. dochodzi mimo braku odpowiednich warunków.

Z tego powodu żywienie u.p.p.z. kat. 3, w ocenie organu II instancji, nie jest zbilansowane także pod względem ilościowym.

Należy też podkreślić, iż w przeszłości w Schronisku było wyodrębnione takie pomieszczenie – kontener z agregatem chłodniczym, które zostało zdemontowane w miesiącu wrześniu 2012 r. Pomieszczenie to pozwalało na stabilizowanie ilości dziennych dawek podawanych u.p.p.z. kat. 3. W chwili obecnej takiego pomieszczenia brak.

W ocenie organu II instancji pomieszczenie (okazane w trakcie kontroli) z zamontowanym klimatyzatorem, bez agregatu chłodniczego, nie jest w stanie zapewnić właściwego sposobu przechowywania u.p.p.z. kat. 3.

Postanowienia rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt nakazują wyodrębnienie pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania karmy. W czasie kontroli z dnia 13 czerwca 2013 r. okazano dwa pomieszczenia przeznaczone do przechowywania karmy suchej, jedno o powierzchni ok. 13,5 m² z workami z suchą karmą a drugie puste o powierzchni ok. 9 m² wyposażone w klimatyzator. Przechowywanie u.p.p.z. kat. 3 stosowanych do żywienia zwierząt może mieć miejsce w pomieszczeniu, które spełnia wymogi w zakresie skutecznego oczyszczania i dezynfekcji, i w razie konieczności odprowadzania cieczy. Pomieszczenie ww. o powierzchni ok. 9 m² wyposażone w klimatyzator nie spełnia tych wymogów. Nie ma możliwości w Schronisku odpowiedniego składowania u.p.p.z. kat. 3, które stanowią podstawę żywienia psów.

Ponadto wskazać należy, że rozbieżności w dawkach u.p.p.z. podawanych w poszczególnych dniach zwierzętom nie są uzasadnione z punktu widzenia ich dobrostanu i zdrowia. Jeżeli zwierzęta są niedożywione (dawka 575 kg u.p.p.z.), rzeczą powszechnie wiadomą jest, że

niedożywienie odżywanie powoduje dyskomfort psychiczny zwierząt, a to z kolei wywołuje agresję, co skutkuje wzajemnymi pogryzieniami. W przypadku z kolei przekarmienia (dawka 4698 kg u.p.p.z.) może dochodzić do nadpodaży kalorii, co skutkuje otyłością zwierząt jak również zaburzeniami w trawieniu, rozstrojem zdrowia zwierząt. Oba zjawiska są z punktu widzenia zdrowia zwierząt niepożądane, co jest okolicznością powszechnie znaną.

Nie można nie zauważyć, że przepisy nie określają bliżej konkretnych dawek żywienia dla zwierząt przebywających w schroniskach. Takie zaniechanie legislacyjne nie może jednak wywoływać negatywnych następstw dla zwierząt. W tym aspekcie wskazać należy na art. 34a ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt, zgodnie z którym Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt. Przepis ten ma charakter kompetencyjny, jednak podobnie jak i przepisy ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej nakłada na tę Inspekcję nie tylko prawo, ale przede wszystkim obowiązek dbania o szeroko pojmowany dobrostan i zdrowie zwierząt. Stąd też Inspekcja w sprawach takich jak ta, uprawniona i zobowiązana jest do dokonywania oceny działań podmiotów zajmujących się utrzymaniem zwierząt i podejmowania stosownych działań realizujących w.w. postawione przed nią zadania i cele.

- 1.5. Ponadto wskazać należy na decyzję nr 535 PLW z dnia 19 listopada 2010 r. zmienioną następnie decyzją nr 86/2011 PLW z dnia 9 listopada 2011 r. W decyzji tej zezwolono Skarżącemu na wykorzystywanie w żywieniu zwierząt u.p.p.z. kat. 3. Podkreślić należy, że zezwolono na „wykorzystywanie w żywieniu”, a nie na karmienie zwierząt wyłącznie u.p.p.z. kat. 3.
- 1.6. Sposób zadawania karmy jest nieprawidłowy, ponieważ wykładanie na drewniane podesty u.p.p.z. kat. 3 powoduje ich zanieczyszczenie. Brak jest możliwości dokładnego oczyszczenia i dezynfekcji drewnianych podestów zbitych z desek, pomiędzy którymi są szpary, co zostało uwidocznione na fotografiach znajdujących się w aktach sprawy. W szpary te wnikają z łatwością zmielone resztki podawanych zwierzętom u.p.p.z. W ocenie organu II instancji nie sposób przyjąć, że takie warunki podawania karmy są właściwe, skutkuje to bowiem tym, że zwierzęta mogą spożywać resztki pozostałej z poprzednich dni karmy, która zwłaszcza w przypadku dni gorących ulegać będzie bez wątpienia zepsuciu. Drewniane podesty zbite z desek nie są materiałem łatwym do mycia i odkażania, z uwagi na nasiąkliwość drewna. Taka sytuacja nie zapewnia bezpieczeństwa zdrowia zwierząt. Ponadto psy mają tendencje do gryzienia podestów, co powoduje ich mechaniczne uszkodzenie.
- 1.7. Na marginesie wskazać należy, że w badanym okresie w miesiącach kwiecień, maj i czerwiec 2013 r. Zakład Mięсны „Zbyszko” w Bedoniu był jedynym dostawcą do Schroniska u.p.p.z. kat. 3. Ww. zakład nie ma uprawnień do produkcji karmy dla zwierząt.

2. Kwestia zapewnienia wybiegów dla wszystkich psów.

- 2.1. § 5 Rozporządzenia obliguje schronisko do zapewnienia wszystkim zwierzętom dostępu do wybiegów pozwalających na realizację zachowań właściwych dla gatunku.
- 2.2. W nowo wybudowanych boksach, tzw. „20tkach” oraz w sektorach tzw. „pojedynek” brak jest stałych wybiegów dla przebywających w nich psów.
- 2.3. W boksach niemożliwy jest swobodny dostęp psów do wybiegów. Według oświadczenia Skarżącego psy z tych boksów wypuszczane są na ogrodzony korytarz z podłożem z tłucznia o powierzchni 80 m² jedynie w trakcie sprzątanania boksów, w których przebywają. Nie pozwala to, zdaniem organu II instancji, na przyjęcie, że psy mają zapewniony dostęp do wybiegów pozwalających na realizację zachowań właściwych dla gatunku.
- 2.4. Na terenie schroniska przygotowany został ostatnio ogrodzony plac, który, zdaniem Skarżącego ma być przeznaczony dla psów przebywających w boksach bez stałych wybiegów jako wybieg. W trakcie kontroli nie stwierdzono obecności psów na tym placu, co zostało udokumentowane na wykonanych w trakcie kontroli zdjęciach. Ponadto w ocenie organu II instancji, z powodu znacznej ilości psów przebywających w boksach bez dostępu do wybiegów (w niektórych boksach nawet do 100 psów luzem) fizycznie nie jest możliwe bezpieczne korzystanie z ww. wybiegu zlokalizowanego w innej części schroniska. Z zasady wybiegi powinny być zlokalizowane przy poszczególnych boksach lub pomieszczeniach dla psów, a tylko w nielicznych przypadkach dopuszczalna wydaje się możliwość korzystania z oddalonego wybiegu, który rodzi potrzebę indywidualnego przemieszczania psów na smyczach. W przypadku Schroniska, gdy istnieje potrzeba wyprowadzenia kilkuset psów dziennie na oddalony wybieg, spełnienie celu jakim jest realizacja zachowań właściwych dla psów jest niemożliwe.
- 2.5. Powyższe pozwala na stwierdzenie, że wszystkie psy nie mają zapewnionego dostępu do wybiegów.

3. Kwestia prowadzenia kwarantanny.

- 3.1. W schronisku w Wojtyszkach wyodrębniono boksy w tzw. „20tkach” jako pomieszczenia do przeprowadzania kwarantanny dla nowo wprowadzanych psów. Jednakże zgodnie z twierdzeniem Skarżącego zawartym w odwołaniu od decyzji oraz w złożonym w trakcie kontroli do protokołu dniu 13 czerwca 2013 r. kwarantanna odbywa się w zależności od potrzeb albo w schronisku w Wojtyszkach albo w obiekcie w Łodzi przy ul. Kosodrzewiny 56. Decyzję o umieszczeniu psów na kwarantannę w którymś z wymienionych wyżej obiektów podejmuje Skarżący w zależności od terenu z którego odbierane są bezdomne psy.
- 3.2. Zdaniem organu II instancji prowadzenie kwarantanny psów w obiekcie poza schroniskiem w Wojtyszkach jest niedopuszczalne, tym bardziej że obiekt w

Łodzi przy ul. Kosodrzewiny 56 nie znajduje się na liście podmiotów nadzorowanych przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w Łodzi. Dodatkowo Skarżący w dniu 18 czerwca 2013 r. oraz w dniu 26 czerwca 2013 r. uniemożliwił kontrolę ww. obiektu Powiatowemu Lekarzowi Weterynarii w Łodzi, który powiadomili o tym fakcie dwukrotnie Policję w Łodzi. W związku z powyższym brak podstaw do stwierdzenia, że w Łodzi przy ul. Kosodrzewiny kwarantanna jest w ogóle prowadzona w tym szczególnie w kierunku wścieklizny zwierząt – choroby śmiertelnej w skutkach dla ludzi i zwierząt. Należy podkreślić, że lekarze weterynarii pracujący w schronisku przy ul. Kosodrzewiny w Łodzi nie są upoważnieni przez PLW w Łodzi do prowadzenia takowej kwarantanny i prowadzenia obserwacji zwierząt w kierunku wścieklizny.

- 3.3. Skoro zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 1) Rozporządzenia w schronisku dla zwierząt powinny znajdować się wyodrębnione pomieszczenia lub boksy przeznaczone na kwarantannę, to przyjąć należy, że kwarantanna zwierząt znajdujących się w tym schronisku powinna odbywać się w pomieszczeniach przeznaczonych właśnie w tym schronisku, a nie gdzie indziej.

4. Kwestia pomieszczeń zapewniających schronienie przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi dla wszystkich zwierząt.

- 4.1. Art. 9 ustawy o ochronie zwierząt wskazuje, że kto utrzymuje zwierzę domowe, ma obowiązek zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody.

- 4.2. 14 sektorów tzw. „10” wyposażonych jest w zadaszenia i podesty. W każdym sektorze o łącznej powierzchni 282 m² powierzchnia zadaszona stanowi 52 m² (26 metrów długości i 2 metry szerokości). Ten sposób ochrony psów przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi funkcjonuje w okresie od kwietnia do końca października każdego roku. Zadaszenia nie spełniają kryteriów „pomieszczenia” z wyżej cytowanego art. 9 ustawy o ochronie zwierząt. Pomieszczenie, zgodnie z powszechnie przyjętym pojmowaniem tego pojęcia, to wyodrębniona część przestrzeni, posiadająca ściany i dach. Rzeczą oczywistą jest bowiem, że samo zadaszenie nie gwarantuje ochrony przed wiatrem, opadami atmosferycznymi, czy zimnem. Skoro więc w ww. przepisie ustawy o ochronie zwierząt jest mowa o pomieszczeniu, to nie można uznać zadaszenia za spełnienie wymogu posiadania pomieszczenia.

5. W kwestii terminu usunięcia uchybień podnieść należy, że w decyzji PLW został on określony na dzień 30 czerwca 2013 r. Ze względu na fakt zakończenia postępowania przed organem II instancji po tej dacie, należało decyzję w tej części uchylić i wskazać nowy realny termin usunięcia uchybień, który organ II instancji określił na dzień 19 lipca 2013 r.

Ze wskazanych wyżej przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna i podlega wykonaniu.

W razie jej niewykonania wdrożone zostanie postępowanie egzekucyjne zgodnie z przepisami działu III ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., poz. 1015 z późniejszymi zmianami).

Od niniejszej decyzji Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi za pośrednictwem Łódzkiego Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Łodzi w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Łódzki
Wojewódzki Lekarz Weterynarii
w Łodzi
dr r. wet. Roman Olski